



Buletinul de știri NS

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1112

06.07.2024 (135)

Michael Kühnen

A doua revoluție Volumul II: Statul popular

Partea 9

Statul Național-Socialist al Poporului intenționează să organizeze o formațiune de elită și, astfel, mai ales să elibereze cel de-al doilea nivel - guvernul, administrația și managementul economic - de lanțurile economiei de privilegii încrustate, ale filzocrației de carte de partid și ale încăpățânării ideologice. Această elită din stat, economie și partid va învăța să se vadă din nou, în sens prusac, ca slujitor al întregului. În primul rând, distingem două elite în statul popular național-socialist:

- Elita profesională și
- elita militantă

Prin elită profesională înțelegem acel grup de experți, oameni de știință, cercetători și tehnocrați fără ajutorul cărora nu se poate concepe un sistem de stat modern. Cu toate acestea, această elită profesională este mult prea des împiedicată în activitatea sa de constrângeri și ideologii străine. Nu există probleme care să nu poată fi rezolvate în mod satisfăcător - chiar dacă este vorba doar de o soluție improvizată la început, atunci când cunoștințele noastre nu sunt încă suficiente și cercetarea nu a progresat atât de mult. Dar clișeele de conducere incompetente, care nu sunt capabile să vadă dincolo de orizontul de astăzi și cărora le lipsește credința în viitor în realitate, împiedică elita profesională să își îndeplinească sarcinile.

Un bun exemplu al acestor obstacole artificiale care rezultă din rigiditatea ideologică a clicilor de conducere este eșecul planificării economice în Est și evitarea progresului în genetică, știința ereditară și biologie în general în Occident:

Visele național-socialismului de a ne îmbunătăți constituția genetică s-au apropiat de mult timp de realizare și nu mai există nicio îndoială științifică în ceea ce privește necesitatea măsurilor eugenice - sănătatea ereditară și igiena rasială. Și în acest caz, timpul a dat dreptate multor idei ale național-socialismului, care au fost anterior certate ca fiind "pseudoștiințifice".

Totuși, acesta este doar un exemplu printre multe altele. Profesioniștii din orice domeniu al cunoașterii vă pot spune câte ceva despre obstacolele pe care incompetența politică și prostia birocratică le pun în calea lor.

Este de neînțeles de ce interese, ideologii și considerații străine ar trebui să decidă în domeniul extrem de complicat al managementului statal, administrativ și economic. Numai o ordine care oferă cadrul pentru elita profesională, dar o lasă liberă să-și facă datoria față de popor și de stat, va avea succes. Statul Național-Socialist Popular este hotărât să facă acest lucru. Bineînțeles, o astfel de acțiune presupune o formare responsabilă a elitei. Sistemul educațional trebuie să fie organizat în consecință:

În toate domeniile educației și încă de la cea mai fragedă tinerețe, promovarea celor supradotați trebuie să fie în centrul tuturor eforturilor. Acest lucru este opusul ideilor de astăzi, care au ca rezultat o reducere constantă a performanțelor. Încă din școala primară, trebuie încurajați acei băieți care dau dovadă de un talent sau de abilități deosebite în orice domeniu - fie că este vorba de sport, leadership, știință, cercetare sau meșteșuguri. Această promovare a talentelor trebuie să se realizeze complet independent de originea socială și de situația economică. Chiar dacă un talent devine evident abia mai târziu, o tranziție de la sistemul școlar normal la școlile de elită trebuie să rămână posibilă în orice moment. Învățământul trebuie să se desfășoare în așa fel încât corpul și mintea, voința, caracterul și intelectul să fie formate și promovate în mod egal.

Școlile de elită ale Volksstaat-ului național-socialist nu sunt școli de cadre ideologice, ci servesc la formarea elitei profesionale de mâine. Prin urmare, chestiunile ideologice nu sunt subiectul principal aici, ci doar cadrul general - la fel cum trebuie respectat întotdeauna principiul conform căruia național-socialismul nu trebuie, în esență, să fie predat, ci exemplificat!

Instituțiile naționale de educație politică ale celui de-al Treilea Reich - NPEA, mai bine cunoscute sub acronimul Napola - sunt un model pe care trebuie să ne bazăm în această privință. Școlile de elită sunt urmate de învățământul superior. Și aici,

universitatea germană va fi structurată complet diferit:

Accentul va trebui pus pe politehnici și politehnici grăbite, ale căror programe de studii și metode educaționale vor urma principiile similare cu cele ale NPEA și vor trebui să fie concepute în conformitate cu cerințele profesionale. Educația va fi raționalizată și disciplinată și va pregăti studenții în mod specific pentru pozițiile de conducere pe care le vor ocupa ulterior. În schimb, universitatea științifică propriu-zisă va fi mult redusă ca număr, dar va fi capabilă să lucreze la un nivel mult mai ridicat și va fi deschisă doar celor care demonstrează cu adevărat înclinație și abilități pentru cercetare și știință.

Învățământul universitar și tehnic nu este nici el lipsit de scop, ci servește întregului popor, ca și toate celelalte diviziuni völkisch. Volksstaat-ul național-socialist elimină haosul educațional de astăzi și, prin urmare, motivul real al neliniștii parțial justificate din acest domeniu. Se formează o elită profesională formată din oameni maturi și stabili - nu mai există handicapați mental - care își servesc poporul și sunt capabili să își asume sarcini de conducere în guvern, administrație și economie.

Există o tensiune naturală între teorie și practică, între obiectivele ideologice și necesitățile politicii cotidiene. Mișcarea național-socialistă se vede provocată în această tensiune și trebuie să se dovedească aici:

Un guvern determinat exclusiv de ideologie ar urma o politică ideologică bazată pe iluzii și ar putea să ne arunce patria în ruină. - Pe de altă parte, o politică care nu este angajată în scopuri mai înalte și care își face doar munca de zi cu zi ar aduce puține progrese în comparație cu condițiile actuale și, prin urmare, i-ar livra pe germani unei morți naționale treptate. Sarcina partidului este de a suporta această tensiune și de a o modela în mod creativ:

Reprezintă elita militantă a poporului nostru și, astfel, constituie un contrabalans pentru o exercitare pur tehnocratică a puterii de către elita profesională, care poate uita cu ușurință de obiectivele superioare, dar și de problemele oamenilor obișnuiți.

Mișcarea național-socialistă nu vrea să înlocuiască conducerea guvernamentală, administrativă și economică, ci să se asigure că aceasta se mișcă în cadrul ideii noastre.

Am stabilit deja că Partidul Muncitoresc Național-Socialist German trebuie să îndeplinească o misiune de luptă și de educație la toate nivelurile vieții völkisch. Pentru a rămâne un partener spiritual și organizatoric pentru specialiști și tehnocrați, el trebuie, prin urmare, să formeze la rândul său - la fel ca statul - o

elită. Această elită de partid trebuie să știe cum să pună în aplicare politic valorile credinței noastre fără a îngheța în atotștiință ideologică. La al doilea nivel care va fi discutat aici, misiunea partidului este de a lupta:

"Împiedicați o independență a elitei profesionale, adică o politică guvernamentală proprie, care să nu mai fie angajată în principiile național-socialiste, și rămâneți neliniștiți în lupta creativă cu experții competenți pentru a pune mereu în aplicare planuri noi, fezabile, pentru o politică völkisch și rasială pentru viitor!"

Dar, așa cum nu ne batem adversarii politici până la moarte, ci încercăm să-i convingem și să-i educăm, nu folosim puterea partidului pentru guvernarea ideologică, ci ne vedem sarcina de a-i convinge pe experții competenți de corectitudinea și fezabilitatea ideilor noastre. Numai atunci când elita profesională însăși va fi convinsă, aceasta își va folosi toată priceperea, cunoștințele și imaginația pentru a obține succesul în beneficiul poporului nostru. Această muncă de convingere este sarcina departamentului de partid relevant și face parte din misiunea noastră educațională.

Aceasta este, probabil, cea mai exigentă și mai dificilă cerință pentru partidul nostru, mult mai dificilă decât metoda comunistă de a-și impune pur și simplu voința ca partid de stat, dar și mult mai plină de satisfacții și mai promițătoare.

Pentru a realiza acest lucru, însă, este necesar să formăm o elită militantă care să fie egală din punct de vedere intelectual cu elita profesională, dar care, în plus, ca vârf de lance al național-socialismului revoluționar, să urmărească cu vervă și imaginație acele obiective fără ezitare care au fost întotdeauna stabilite de Weltanschauung-ul nostru. Acest lucru impune cele mai mari exigențe în ceea ce privește formarea noii generații a NSDAP. Și aici avem un model în instituțiile celui de-al Treilea Reich - chiar dacă la vremea respectivă nu era încă pe deplin dezvoltat: **școlile lui Adolf Hitler.**

Aceste școli de elită ale Partidului, chiar dacă au un obiectiv diferit, vor avea aceleași cerințe ridicate față de elevi ca și școlile de elită de stat. Programul lor de învățământ va fi completat de o formare și o pregătire ideologică intensivă.

Pentru a menține elanul revoluționar și idealismul în rândurile partidului, trebuie să ne asigurăm că în toate domeniile cerințele față de tovarășii de partid sunt mai mari, că imprimarea ideologică are loc în plus față de alte sarcini, că angajamentul față de partid rămâne voluntar pe cât posibil și nu aduce nici oportunități de putere, nici de avansare, care să nu fie însoțite de realizări sau succese profesionale și politice. Desigur, acest lucru este valabil și pentru elevii din școlile de

elită

ale

partidului:

întrucât trebuie păstrat principiul voluntariatului, aceste școli - spre deosebire de școlile de elită de stat - nu devin active la sfârșitul anilor de școală primară comuni tuturor elevilor. Mai degrabă, ele sunt deschise acelor băieți național-socialiști convinși și entuziaști care frecventează deja cu succes școlile de elită de stat și care au cel puțin șaisprezece ani.

Tragedia mișcării noastre a fost că a reușit să contureze doar șase ani de reconstrucție pașnică, primii ani fiind încă marcați de greutățile și de moștenirea nefericită a sistemului democratic. Astfel, reorganizarea educației în cel de-al Treilea Reich nu a putut încă să arate efecte pe termen lung, iar o mare parte a tineretului influențat de național-socialism s-a sacrificat încă în mod eroic în ultimii ani ai războiului, așa cum arată în mod exemplar angajamentul HJ și al cohortelor mai vechi de elevi NAPOLA. Dați-ne o generație și vom construi o lume nouă!

Desigur, în decursul generațiilor, diferențele dintre elita profesională a conducerii statului și elita militantă a conducerii partidului se vor diminua treptat. Dar nu este în interesul nostru ca acestea să dispară complet:

Unitatea partidului și a statului nu înseamnă fuziune, ci complementaritate.

Nu există doar o tensiune între teorie și practică, ci și una între marea importanță pe care o acordăm formării elitelor și ideea național-socialistă de comunitate națională. Și aici se face apel la rectitudinea revoluționară a mișcării național-socialiste. Dacă, după victorie, NSDAP se transformă într-un partid de stat birocratic, el va apărea în fața oamenilor doar ca parte a unui aparat de stat exigent și copleșitor și, astfel, mai devreme sau mai târziu, își va pierde încrederea. Atunci nu mai are niciun rost ca el să formeze o elită völkisch fără a ține cont de barierele de clasă și de rang, pentru că și aceasta va fi recunoscută și evaluată doar ca o conducere de stat și nu va mai fi considerată în întreaga ei măsură o conducere cu adevărat völkisch. Chiar și după victorie, partidul trebuie să rămână ferm ancorat în popor, să-și păstreze încrederea fără restricții, să se simtă parte slujitoare a Volksgemeinschaft și să acționeze în consecință.

Libertate în loc de democrație

Termenul de "libertate", ca și cel de "pace", este unul dintre cele mai utilizate cuvinte de modă ale timpului nostru. Și aici, democrații care vorbesc constant despre RFG ca fiind "cel mai liber stat din istoria Germaniei" se dovedesc a fi niște ipocriți urâți.

Democrații nu au eliberat niciodată un popor, ci, în cel mai bun caz, au

"democratizat" zone parțiale. Procedând astfel, ei cunosc în esență doar două măsuri de "democratizare" - cea a economiei și cea a politicii. Niciuna dintre ele nu duce la eliberarea poporului:

În capitalismul liberal, libertatea economiei este întotdeauna libertatea corporațiilor și a înaltei finanțe internaționale de a exploata și de a exploata muncitorul, iar "libertatea" muncitorului de a se organiza pentru a paraliza și distruge economia națională prin intermediul grevei, un mijloc depășit de mult timp din punct de vedere istoric, punându-și astfel în pericol propriul său mijloc de trai. Cum se poate vorbi de libertate atunci când dreptul la muncă nu este realizat, iar lucrătorul nu are aproape nicio influență asupra a ceea ce se întâmplă în fabrică, unde se desfășoară o mare parte din viața sa? Și cum rămâne cu libertatea politică?

Pentru marea majoritate a oamenilor, aceasta se limitează la a trage o cruce la fiecare patru ani - în conștiința mândră că acum, după cum spune Legea fundamentală, "toată puterea de stat a emanat de la ei". Pentru restul, ei doar privesc cu uimire cum "reprezentanții" lor fac politică - controlată cu atenție de autoritățile de securitate ale statului, care se asigură că niciunui concetățean nu îi vin idei "anticonstituționale"! De fapt, domeniul guvernării, al administrației și al gestiunii economice a fost de mult timp dincolo de orice codeterminare efectivă și responsabilă a poporului. Toate protestele democratice nu sunt de niciun ajutor în acest caz:

De mult timp este posibil să se guverneze nu de către popor, ci doar pentru popor. Bineînțeles, și democrații știu acest lucru, dar, spre deosebire de noi, nu o spun clar, deoarece mecanismele învechite ale așa-numitelor "alegeri libere" sunt foarte potrivite pentru a înșela poporul cu privire la adevăratul echilibru al puterii și pentru a-i menține la putere.

Trebuie să le spunem cu sinceritate oamenilor că nu poate exista democrație - guvernarea poporului, ci că este doar o chestiune legată de clasa conducătoare care deține puterea - o clică sionistă, internaționalistă și pestriță sau o elită völkisch unificată, atent educată și responsabilă.

Democrația nu are nimic de-a face cu libertatea. Libertatea trebuie să devină vizibilă în sfera privată a vieții individuale a cetățeanului:

În libertatea de a primi o educație care să corespundă cu adevărat cerințelor viitorului. În libertatea de a nu se mai teme pentru locul de muncă și, bineînțeles, în libertatea de a-și putea asuma o coresponsabilitate efectivă în comunitatea de origine și în întreprindere.

Libertate în loc de democrație:

Acest lucru înseamnă să poți avea încredere în fundamentele sistemului de guvernare și în autoritatea profesională a activității guvernamentale și să împărtășești responsabilitatea la cel de-al treilea nivel - sfera personală a vieții. Acolo, unde cetățeanul individual are de fapt un drept, o obligație și capacitatea de a împărtăși responsabilitatea, noi, național-socialiștii, suntem mai "democrați" decât democrații. Atunci numai aici se manifestă libertatea, aici vedem sarcinile unei mișcări germane pentru libertate, aici se poate contura o comunitate liberă, socialistă.

Numai ființa umană care poate contribui la modelarea sferei sale naturale de viață este liberă - nu cea care a fost învățată să pună o cruce la locul potrivit; și un cimpanzeu poate face asta. În esență, vedem trei organisme völkisch prin care se modelează și se formează viața Volksgenossen-ului și în care se desfășoară viața acestuia:

- Familie
- Comunitate
- Funcționare.

FAMILIA, ca cea mai mică celulă naturală a comunității naționale, beneficiază de o protecție specială din partea statului național-socialist popular. Familia nu este o chestiune privată, ci statul și partidul poartă o responsabilitate comună pentru a se asigura că familia își poate îndeplini sarcinile și îndatoririle față de comunitate:

Familia trebuie să fie sănătoasă din punct de vedere spiritual, mental și fizic, trebuie să producă suficienți copii și să-i educe în primii ani de viață astfel încât să devină mai târziu cetățeni și tovarăși naționali sănătoși și responsabili.

În acest caz, statul nu poate și nu trebuie să facă mai mult decât să creeze condiții-cadru bune prin măsuri legale de sprijin. Partidul trebuie, însă, să convingă familiile de marile lor îndatoriri față de comunitate și să lupte împotriva semnelor de dezintegrare care pot fi observate în corturile de descompunere völkisch de astăzi. Aceste semne amenințătoare de declin nu vor dispărea peste noapte odată cu preluarea puterii de către mișcarea național-socialistă, dar ele cer un efort militant din partea NSDAP.

Deci, iată, din nou, misiunea de luptă și educație a partidului:

În acest domeniu, responsabilitatea de a convinge și de a integra familia în Volksgemeinschaft revine, în primul rând, NS Frauenschaft.

Sarcina femeilor național-socialiste, ca trupe de șoc ale întregii munci feminine germane, este de a modela din interior familia într-un mod național-socialist și de a educa copiii în sensul ideii de comunitate națională. Din acest motiv, Führerul a decis, în instrucțiunea sa din 14 martie 1933, ca creșterea și îngrijirea copiilor până la vârsta de 10 ani să fie lăsate în seama femeilor NS. În anuarul din 1938 al conducerii femeilor din Reich - Departamentul Principal de Presă/ Propagandă - se spune în acest context:

"Peste 350.000 de băieți și fete cu vârste cuprinse între șase și zece ani fac parte din grupurile de copii germani Aceștia se ocupă cu meșteșuguri și muncesc iarna pentru a-i face fericiți pe copiii germani din străinătate. Ei confecționează mici lucruri utile pentru a-și surprinde mamele de Ziua Mamei... . Ei discută ce jucării din propriul lor dulap de jucării ar putea fi folosite de Winterhilfswerk ca și cadou de Crăciun pentru copiii din străinătate.

Înainte de a putea înțelege "comunitatea națională", copilul învață astfel să măsoare conținutul acesteia prin propria sa faptă mică. Înainte de a ști despre legătura de destin a tuturor germanilor, învață aici să se integreze voluntar într-o mică camaraderie. Tânărul obișnuit este bătrân făcut - nu-i va fi greu mai târziu, ca tânăr în creștere, să se simtă conștient un german care este camaradul oricărui tânăr german - indiferent de origine. Ca "Pimpf" și "Jungmadel", ca Tinerete hitleristă și fată BDM, tânărul va înțelege mult mai bine ceea ce grupul de copii vrea să trezească în el.

Nu ideile sau teoriile politice trebuie să fie predate copiilor - este mult mai important să fie abordate valorile caracterului, impulsurile emoționale din ei, pe care numai național-socialismul poate să se bazeze. Desigur, băiatul care se alătură Jungvolk-ului la vârsta de zece ani nu este o persoană terminată; cu siguranță, Jungmadel-ul este încă capabil să se schimbe. Dar copilul de zece ani a finalizat deja o parte esențială a dezvoltării sale. Așa cum neglijența fizică din primii zece ani nu poate fi aproape niciodată complet recuperată mai târziu, tot așa este dificil să începi să recuperezi greșelile în educație la această vârstă. Pe lângă școală și casă, grupul de copii dorește să ajute copilul să își găsească drumul în comunitatea pentru care s-a născut și căreia va trebui într-o zi să îi dea forța.

Dar oricine se teme că copiii sunt transformați în niște cârlige sau în atotștiutori precoce ar trebui să arunce o privire la una dintre după-amiezele de acasă ale grupurilor noastre de copii. Când vremea este bună, ei sunt în aer liber - dacă este posibil. Se joacă, fac gimnastică, aleargă și sar. Băieții temători ai mamei își pierd până și sfiala, fetele altădată plângăcioase nu mai sunt curând cunoscute. Căci ele vor să devină curajoase și îndrăznețe. În excursii cântă și fac mu-

zică. Când se odihnesc, se așează în iarbă, iar conducătorul grupului povestește un basm sau o legendă din istoria patriei lor. - Liderul grupului se gândește la ceva nou pentru fiecare după-amiază acasă. Făcând mereu legătura cu lucruri din viața de zi cu zi a copiilor, ea extinde lumea conceptuală a copilului prin povestiri adaptate la înțelegerea acestuia și participă astfel la formarea unei viziuni național-socialiste asupra lumii în rândul copilului

Liderii de grup de copii au o strânsă camaraderie între ei - sunt instruiți din nou și din nou și primesc stimulare și îndrumare; pentru că sunt conștienți de marea lor responsabilitate de a-i educa pe copii în atitudini național-socialiste și, mai presus de toate, de a le exemplifica național-socialismul în propria lor înfățișare, în atitudinea lor personală. Führerul însuși, cu cuvântul său:

"Tinerii nu pot fi educați suficient de devreme pentru a se simți în primul rând germani", a orientat întreaga educație a copiilor din Reichul național-socialist."

Nu este nevoie să detaliez elementele de bază ale politicii familiale național-socialiste și fac trimitere la excelenta documentație a fostei Reichsfrauenführerin Gertrud Scholtz-Klink, intitulată "Die Frau im Dritten Reich", Grabert Verlag, Tübingen 1978.

În orice caz, este sarcina partidului - întruchipat aici de NS-Frauenschaft - să educe familia germană și, mai ales, copiii care cresc în ea, astfel încât să înțeleagă întotdeauna libertatea ca o obligație față de comunitatea care le acordă această libertate.

Această sarcină, cu care se confruntă deja femeile și fetele noastre național-socialiste în timpul luptei, este mult mai greu de îndeplinit astăzi decât în trecut. Este o mare provocare pentru voința de a lupta, puterea de convingere și determinarea de a învinge a mișcării noastre național-socialiste de femei.

Dar numai dacă, începând cu cea mai mică celulă a comunității noastre naționale, omul german este educat de partid să vadă întotdeauna libertatea ca o legătură cu comunitatea, putem face următorul pas spre eliberarea socială, spre coresponsabilitate în comunitate și la locul de muncă.

Viața profesională și privată a tovarășului popular este determinată în mod esențial de condițiile din COMUNITATE - considerată aici ca termen generic pentru sat, oraș și district - și din AFACERI.

Numai aici libertatea individului se dovedește în realitate. Statul național-socialist al poporului este hotărât să creeze un spațiu liber pentru o coresponsabilitate largă și efectivă. În mod deliberat, nu vorbesc de "co-

determinare":

"Co-determinare", asta face orice egoist și sabotor, care vrea să-și asigure sau să-și dobândească propriile prerogative și privilegiile fără a ține cont de ceilalți. Toți cei care caută să distrugă totul din opoziție fundamentală față de popor și de stat, toți cei care abuzează de mecanismele alegerilor și ale discuțiilor pentru a găti o ciorbă politică de partid. - Noi, în schimb, luptăm pentru o coresponsabilitate născută din dorința interioară de a modela mediul înconjurător într-un mod uman și de a face să progreseze comunitatea.

Considerăm că coresponsabilitatea în comunitate și la locul de muncă este o extindere a posibilităților de participare, în formele de alegere personală directă și liberă.

Am arătat deja că există puncte de contact între această înțelegere a corporativismului și ideea de democrație civică - strict limitată, totuși, la cel de-al treilea nivel al vieții naționale discutat în acest context. - Ar fi prezumțios să sugerez acum detalii. Suntem abia la începutul redescoperirii unor posibilități care au fost dezvoltate în anii 1930 și care apoi au fost și ele prinse în vârtejul înfrângerii. Amintesc doar, de exemplu, activitatea "Cercului Proudhon", care a fost inspirat de fondatorul fascismului francez - George Valois, ideile aripii revoluționare a NSDAP, programul social al Republicii Sociale Italiene - Republica Salo 1943-1945 - pentru a da doar câteva sugestii.

Astăzi, vreau doar să fac o aluzie la contururile "celei de-a treia căi". Și aici trebuie să lăsăm conturarea la dezvoltarea revoluționară și să ne dezvoltăm mai departe ideile în lupta politică zilnică - deja în opoziție. Noi nu venim în realitatea vieții völkisch cu o teorie prefabricată, ci ne confruntăm cu sarcina de a modela această realitate în funcție de posibilitățile noastre de politică internă și externă.

Este esențial să nu doar vorbim despre libertate la acest nivel, ci și să o realizăm. Național-socialiștii nu sunt ipocriți: noi spunem dinainte unde vrem ordine și unde vrem libertate!

În statul național-socialist popular nu există un "partid de stat" în municipalitate sau în întreprindere. Nimeni nu trebuie să-și imagineze că va deveni primar pentru că este lider de grup local sau membru al comitetului de întreprindere, pentru că este activist al NSBO - Organizația Națională Socialistă a Celulelor de Muncă. Mai degrabă, el trebuie să se afirme în cadrul unor alegeri libere cu personalitate și printre mai mulți candidați și, în calitate de militant național-socialist, să câștige încrederea onestă a comunității.

Și aici - repet din nou - apartenența voluntară la grupul local și districtual al

partidului sau la celula de fabrică național-socialistă nu este legată de un post automat și confortabil în funcții de conducere în stat. Trebuie luptat pentru ea, recrutat și convins!

Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani nu are nevoie, nici în timpul luptei, nici în formarea statului nostru, de un tovarăș de drum comod și nepăsător care, în vremuri dificile, a fost brusc "niciodată cu noi și întotdeauna împotriva noastră".

Partidul este format din idealști, luptători și revoluționari. De aceea, este mișcarea germană pentru libertate și voința organizată de a trăi a națiunii. Aceasta este consecința noastră în urma înfrângerii:

LIBERTATE ÎN LOC DE DEMOCRAȚIE!

